

Sygn. akt IV U 129/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	sekr. sądowy Monika Świątek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 stycznia 2017r. w S.

odwołania E. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 23.12.2015 r. Nr (...)

w sprawie E. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 129/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 grudnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. działając na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych odmówił ubezpieczonemu E. R. prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 1 grudnia 2015 r. Organ rentowy wskazał, iż z orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 17 grudnia 2015 r. wynika, że ubezpieczony jest trwale częściowo niezdolny do pracy, jednakże niezdolność ta nie ma związku z wypadkiem przy pracy.

Odwołanie od tej decyzji wniósł E. R.. Wskazał, iż uprzednio wykonywał pracę murarza pieców przemysłowych naprawianych na gorąco. W dniu 23 stycznia 1988 r. ubezpieczony uległ wypadkowi przy pracy, tj. upadł z wysokości po złamaniu się rusztowania. Na skutek doznanych obrażeń ortopedycznych oraz urazu głowy, ubezpieczony stał się osobą częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. E. R. był uprawniony do pobierania renty z tego tytułu do dnia 30 listopada 2015 r. W ocenie ubezpieczonego, stan jego zdrowia nie poprawił się i nadal jest osobą częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (odwołanie wraz z załącznikami k. 1-14).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. ZUS powtórzył argumentację wyrażoną w zaskarżonej decyzji oraz stwierdził, iż odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych i prawnych, które doprowadziłyby do jego uwzględnienia (odpowiedź na odwołanie k. 15-16).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony E. R., ur. (...), pracował w zawodzie murarza pieców przemysłowych do 23 stycznia 1988 r. W tym dniu uległ wypadkowi przy pracy (bezsporne, protokół nr (...) k.11-12 a. r.). W okresie od 14 października 1989 r. do 30 listopada 2015 r. ubezpieczony był uprawniony do renty inwalidzkiej trzeciej grupy w związku z wypadkiem przy pracy (następnie renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy) -bezsporne, m. in. decyzja z 20 grudnia 1989 r. k. 33 a. r. oraz decyzja z 19 listopada 2012 r. k. 263 a. r.).

W dniu 22 października 2015 r. E. R. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (k 265-266 a. r.). Ubezpieczony został skierowany na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 24 listopada 2015 r. ustalił, iż E. R. jest trwale częściowo niezdolny do pracy, ale niezdolność ta nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy (orzeczenie k. 268 a. r.). Do takiego samego wniosku doszła Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 17 grudnia 2015 r. (k. 271 a. r.). Orzeczenie to stanowiło podstawę do wydania przez organ rentowy zaskarżonej decyzji w dniu 23 grudnia 2015 r. (k. 272 a. r.).

W toku postępowania sądowego E. R. został przebadany przez biegłych lekarzy: ortopedę oraz neurologa. Biegli ci rozpoznali u ubezpieczonego przewlekłe dolegliwości bólowe odcinków piersiowego i lędźwiowego kręgosłupa w przebiegu wielopoziomowych złamań osteoporotycznych, wielopoziomowych zmian dyskopatycznych i zwyrodnieniowych oraz po przebyłym urazowym złamaniu trzonu kręgu Th12, stan po złamaniu zmiążdżeniowym obu kości piętowych, z pourazowymi zmianami zwyrodnieniowymi stawów skokowo-piętowych, dolegliwościami bólowymi wysiłkowymi oraz z niewielkimi zaburzeniami wydolności chodu. Schorzenia te powodują, że ubezpieczony jest trwale częściowo niezdolny do pracy bez związku z wypadkiem przy pracy (opinia oraz opinia uzupełniająca k. 28 i 50 a. s.). Biegli wskazali, że w wyniku wypadku przy pracy z 1988 r. ubezpieczony doznał urazu głowy, złamania obu kości piętowych, złamania trzonu kręgu Th12. Obecnie natomiast E. R. zgłasza największe dolegliwości bólowe w obrębie kręgosłupa piersiowego. Nasilają się one podczas podnoszenia i przenoszenia większych ciężarów, dłuższego chodzenia. W ocenie biegłych, przebyte urazowe złamanie kompresyjne trzonu kręgu Th12 w 1988 r. nie ma istotnego wpływu na obecny stan układu ruchu. Takie zmiany powstają wraz z wiekiem i są typowe u osób w wieku ubezpieczonego. Biegli nie stwierdzili również istotnego wpływu przebytych w 1988 złamań zmiążdżeniowych kości piętowych na sprawność i wydolność chodu. Biegli podali, iż stwierdzona dysfunkcja układu ruchu wynika w największym stopniu z powodu wielopoziomowych złamań osteoporotycznych i zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych w obrębie kręgosłupa piersiowego i lędźwiowego. Zmiany te nie mają związku z wypadkiem przy pracy, który nastąpił w 1988 r. Aktualnie ubezpieczony jest niezdolny do pracy w zawodzie murarza pieców przemysłowych i kominów na wysokości, mógłby jednak wykonywać lżejsze prace fizyczne na poziomie o.

Drugi zespół biegłych, składających się z lekarzy: ortepedy, neurologa oraz specjalisty z zakresu medycyny pracy rozpoznał u E. R. złamanie kręgu TH-12, stłuczenie głowy, złamanie obu kości piętowych oraz wielopoziomowe złamania osteoporotyczne. Schorzenia te spowodują częściową niezdolność do pracy, która nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy z 1988 r. (opinia k. 68-69). Trzy pierwsze z podanych dolegliwości są następstwem wypadku przy pracy z 1988 r. Biegli ci wskazali, iż u E. R. doszło do poprawy stanu zdrowia polegającej na adaptacji do złamania kości piętowych oraz uzyskaniu pełnego zrostu kostnego obu pięt i kręgu TH-12. Wnioskodawca porusza się sprawnie mimo istniejącego ograniczenia funkcji stawów skokowych. Kręgosłup wykonuje podstawowe ruchy skrętne i skłony. Stan zdrowia po złamaniu kości piętowych i kręgu TH-12 po tak odległym czasie od 1988 r. jest stacjonarny. Nie ma istotnego wpływu na uzyskany zrost kostny. Stwierdzone ograniczenia funkcji kręgosłupa wynikają z aktualnych zmian osteoporotycznych (wielopoziomowych złamań kręgow), zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych. Zmiany te nie mają związku z przebyłym urazem w 1988 r., a są następstwem zmian chorobowych (związanych z wiekiem).

Przebyte złamanie kości piętowych nie powoduje zaburzenia lokomocji, które ograniczałoby sprawne samodzielne poruszanie się.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Niezdolną do pracy, jak wskazano w art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r. poz. 748 ze zm.), jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Zgodnie z ustępem 2 i 3 tego artykułu, całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Stosownie do treści art. 6 ust 1 pkt 6 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1242), z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Kluczowym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było ustalenie, czy częściowa niezdolność do pracy E. R. ma związek z wypadkiem przy pracy, który nastąpił w 1988 r.

W tym celu Sąd zasięgnął opinii dwóch zespołów biegłych lekarzy: ortopedy i neurologa oraz ortopedy, neurologa i specjalisty z zakresu medycyny pracy. W obu opiniach biegli doszli do tożsamyh, kategorycznych wniosków, które zostały przedstawione w sposób jasny. Zdaniem biegłych, utrzymująca się u ubezpieczonego częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku w wypadkiem przy pracy w 1988 r. Aktualnie bowiem przyczyną głównych dolegliwości E. R. są wielopoziomowe złamania osteoporotyczne i zmiany zwyrodnieniowe oraz dyskopatyczne. Zmiany te nie mają związku z przebyłym urazem w 1988 r.

W ocenie Sądu, opinie te stanowią wiarygodny i miarodajny dowód w sprawie. Zostały bowiem wydane przez osoby posiadające specjalistyczną wiedzę z zakresu schorzeń, na które cierpi ubezpieczony. Sporządzenie opinii zostało jednocześnie poprzedzone analizą akt sprawy, w tym znajdującą się w nich dokumentacją medyczną oraz bezpośrednim badaniem ubezpieczonego.

Sąd podzielił wnioski płynące z przedstawionych wyżej opinii. Sąd miał na względzie, iż opinia biegłych podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

Zdaniem Sądu, sporządzone opinie w sposób dostateczny wyjaśniają sporną okoliczność ewentualnego związku występującej u ubezpieczonego niezdolności do pracy z wypadkiem z 1988 r. Dlatego nie wystąpiły podstawy do wydawania kolejnej opinii, czego żądał ubezpieczony. Wnioski zawarte w opiniach biegłych są prawidłowe i logicznie uzasadnione. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, iż Sąd Najwyższy wielokrotnie stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (np. wyrok SN z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99).

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.